

removed by operation, and then underwent a moult. The new plumage nevertheless repelled water to the same extent as that of two test animals which had retained their oil glands.

Litteratur.

- BIEDERMANN, W.: Die Hautsekretion die Bürzeldrüse der Vögel. Ergebnisse der Biologie. B. 6 p. 508—516. 1930.
- DABELOW, A.: Die Swimmanpassung der Vögel. Morphologisches Jahrb. B. 54 (238—321).
- DEWAR, I. M.: The Bird as a Diver. London 1924.
- ESTHER, KURT HEINZ: Über Bau, Entwicklung und Funktion der Bürzeldrüse der Taube. Gegenbaurs Morphologisches Jahrbuch. 1938.
- GROEBBELS: Der Vogel. B. I—II.
- HOU, HSIANG-CHUAN: Studies on the glandula uropygialis of birds in: Chin. J. Physiol., 2. p. 345—378. 1928.
- KOSMANN, R.: Ueber die Talgdrüsen der Vögel. Z. wiss. Nat. 1871, p. p. 568—599.
- PARIS, P.: Recherches sur la glande uropygienne des oiseaux. Arch. Zool. Paris 53. 1913. (139—276).
- PILLIET, A.: Note sur la glande sébacée des oiseaux et sur le type glandulaire dans cette classe de vertébrés. Bull. Soc. Z. Fr. XIV. (1889).
- SCHUMACHER: Der Bürzeldocht. Anat. Anzeiger. Bd. 52, 1919.

Kildire, *Charadrius vociferus* L., ny for Færøerne.

Af BERNT LØPPENTHIN.

Med Noter af NIELS PETERSEN.

Da den strenge Isvinter 1940 var ved at gaa tilbage, modtog jeg fra Konservator NIELS PETERSEN, Nolsø, et til Opstilling præpareret Skind af nævnte, amerikanske Præstekrave samt et Brev, der i Uddrag lyder som følger:

„... Sidste Vinter blev den lille Fugl, som jeg har tilladt mig at vedlægge, nedlagt her paa Nolsø. Jeg erhvervede Fuglen til min Samling af udstoppede Fugle, men da jeg nu agter at lade den overgaa til Samlingen (Forngripagoymslan) i Thorshavn, men ikke er sikker i Bestemmelsen, vil jeg være Dem meget forbunden for en Afgørelse. Beskrivelserne hos KJÆRBØLLING og HEILMANN & MANNICHE passer ikke med Fuglens

Tegning. Den var meget forskudt, saa jeg fik ikke dens Køn,men den er da bevaret.“

Nolsø, 15. Februar 1940.

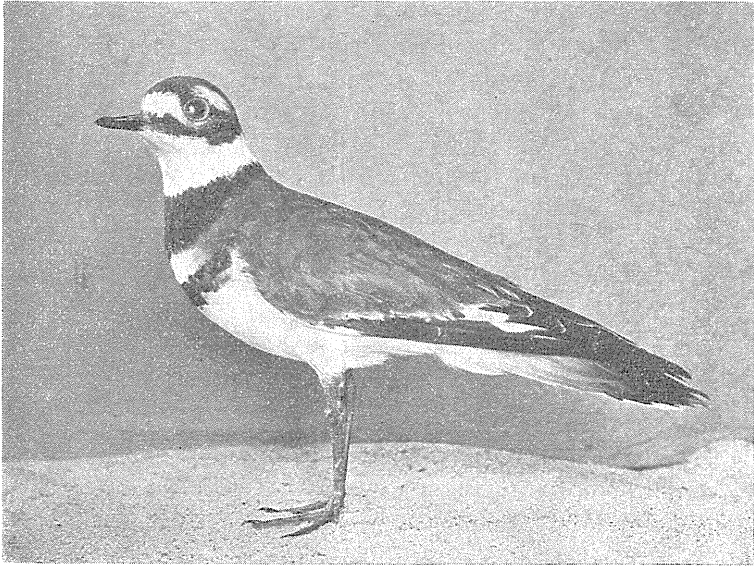
NIELS PETERSEN.

Samme Dag, som jeg modtog ovenstaaende, 19. Marts 1940, afsendte jeg et Kort med Meddelelse om, at den tilsendte Fugl var en *Charadrius vociferus*, og at den var ny for Færøerne. Udførligere Oplysninger vilde jeg sende senere, sammen med Fuglen, naar Transportforholdene maatte skønnes at være nogenlunde tilforladelige. Imidlertid bragte den følgende Tid som bekendt andre og langt større Vanskeligheder end Ishindringerne, og sidst i April 1940 fik jeg Kortet tilbage med Paa-stemplingen: „Postudvekslingen indstillet. Retur Afsenderen“. Min Forespørgsel om Tilladelse til at offentliggøre Meddelelsen i D. O. F. T. maatte saaledes forblive ubesvaret. Siden er der nok aabnet Muligheder for en Postbefordring mellem Færøerne og Danmark, men ad en saa uvant og ubekvem Omvej, at jeg har besluttet at se bort herfra og fremkomme med Redegørelsen, ligesom Skindet stadig befinder sig i min Varetægt, til det kan returneres til sin Ejermand.

Som det ses af Fotografiet har Fuglen Præstekravetype, men den er noget større end vore hjemlige Arter, og navnlig er den mere langhalet; hos Stor Præstekrave, *Charadrius hiaticula*, f. Eks. naar de sammenlagte Vinger omtrent til Hale-spidsen, men hos Kildiren rager Halen noget udenfor Vingespidserne, et Forhold, som dog ikke illustreres tydeligt paa det afbildede Skind. Fuglens Maal er: Næb 20 mm, Vinge 165 mm, Tarse 35 mm. Farvebeskrivelsen er som følger: Panden hvid, mod Issen afgrænset af et sort Baand; fra Næbbet, under Øjet til Kinden gaar en bred, sortebrun Stribe. Isse og Nakke er graabrune; over Øjet ses en hvid Plet. Strube, Halssider og Baghals er hvide, nedadtil begrænset af et sort Halsbaand, og nedenfor dette ses paa Brystet endnu 2 Halvringe, en hvid og en sort. Ryggen og Vingernes Overside er graabrune, en Kende varmere i Farven end Sving- og Styrefjer. Overhale-dækfjerene er rustgule, Undersiden hvid. ♂ og ♀ er ens. Eksemplaret er en ung Fugl, med rustbrune Kanter paa de smaa Ryg- og Skulderfjer.

Yngleomraadet er hovedsagelig Nordamerika, fra Britisk

Columbia, Mackenzie, Ontario og Quebec i Nord til Bahama-øerne, Florida, Centralmexico og Nedrekalifornien i Syd. Meget nærstaaende Racer ruger (og er sandsynligvis Standfugle) i Vestindien og Peru. I de nordlige Dele af Forekomstomraadet trækker Kildirerne mod Syd. Som tilfældig Gæst kan Arten forekomme i New Brunswick, Newfoundland og Nova Scotia, og

U. MØHL-HANSEN fot.

Kildire, *Charadrius vociferus* L., juv. Nolsø, Færøerne, 1939.

endelig er kendt nogle Forekomster fra de britiske Øer, nemlig fra Storbritannien 1857, 1859, 1867, 1908, fra Scilly Øerne 1885 og fra Irland 1908¹⁾; andre Steder i Europa synes Fuglen ikke at være kendt fra, før det her omtalte Eksemplar forvildede sig til Nolsø 1939 (nøjagtig Dato anføres ikke i Brevet).

Fuglens Stemme er meget karakteristisk og gengives som kill-deé kill-deé, kill-die kill-die, kee-ah kee-ah, dee-dee-dee osv. Amerikanernes Navn „Killdeer“ er dannet herover. Betegnelse „Kildire“, som jeg har benyttet i denne Meddelelse, er en direkte Omskrivning af det amerikanske, onomatopoëtiske Navn.

¹⁾ A. C. BENT: Life Histories of North American Shore Birds, II. U. S. National Museum, Bulletin 146, 1929, p. 217.